

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. D.**, bytem, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, 796 01 Prostějov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, Odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2012, č. j., sp. zn., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 4.9.2012, č. j., sp. zn. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 28.10.2011 v 08:02 hod. na pozemní komunikaci na ul. u ZŠ, mu jako řidiči osobního motorového vozidla, RZ:, byla naměřena rychlost jízdy 64 km/hod (při zvažení možné odchylky měřicího zařízení 61 km/hod), a tím, že dne

18.12.2011 ve 12:24 hod. na pozemní komunikaci na ul. u ZŠ v..., při řízení osobního motorového vozidla, RZ:,, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci – naměřeno 71 km/hod (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení 68 km/hod), tedy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b)) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí způsobenou tím, že u rozhodnutí obou správních orgánů zcela absentuje označení důkazů, jakož i úvahy nezbytné k posouzení toho, jak byly důkazy každý jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti hodnoceny. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 104/2006 žalobce namítá, že odvolací orgán se nevypořádal s návrhem žalobce na provedení výslechu policisty, který vydal rozkaz ke konání měření v den spáchání přestupku na určeném místě. Žalobce má za to, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela absentovalo odůvodnění nezbytné k tomu, aby byla dána možnost žalobce kvalifikovaně brojit odvoláním. Tuto vadu částečně zhojil žalovaný v závěru svého rozhodnutí, kde měl žalobce poprvé možnost seznat stručné hodnocení důkazů. Tím, že žalovaný tyto nové skutečnosti uvedl až do konečného rozhodnutí, byl žalobce podle jeho názoru zbaven práva na účinný opravný prostředek, čímž došlo k porušení zásady dvojinstančnosti.

Žalobce dále namítá, že správní spis neobsahuje zákonné důkazy usvědčující žalobce z toho, že v době měření řídil vozidlo. Z oznámení o přestupku podle žalobce nevyplývá, kdo byl v době měření řidičem vozidla, když seznat lze toliko vyjádření žalobce, které se nevyjadřuje k pravdivosti předtištěného formuláře a ani nezmiňuje nic, na základě čeho by bylo možné identifikovat řidiče. Žalobce má za to, že ani ze snímků vozidla se zobrazením naměřené rychlosti nelze seznat, kdo vozidlo řídil ani kolik osob bylo ve vozidle. Důkaz o tom, že vozidlo řídil žalobce, lze osvědčit toliko úředním záznamem Policie ČR, ten však dle samotného tvrzení žalovaného nebyl osvědčen jako důkaz. Podle názoru žalobce je vadou řízení, pokud správní orgán na jednom místě neosvědčí úřední záznamy jako důkazní prostředek, kdy však při hodnocení důkazů z nich plně vychází. Žalobce uvádí, že v jednom z případů došlo v době od změření rychlosti do zastavení vozidla hlídkou Policie k zastavení a opětovnému rozjetí vozidla, kdy toto vozidlo opustila jedna osoba. Tuto skutečnost, která znevěrohodňuje jeden z tendenčních úředních záznamů, chtěl žalobce prokázat v rámci konfrontace při svědecké výpovědi, to mu však nebylo umožněno.

Žalobce namítá, že ve správním spisu absentují podklady, které by osvědčovaly zjištění žalovaného ohledně spáchání přestupku „uvnitř obce s obytnými domy, chodníky“, jelikož ve spise nejsou patrné kroky směřující k ohledání místa přestupku, přičemž z fotografií je zřejmé, že komunikace v místě pořízení snímků sousedí toliko s polem. Rozhodnutí je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce uvádí, že komunikace je na jižní straně lemována polem, které začíná ihned za krajnicí, na severní straně je komunikace lemována širokým neprostupným stromořadím, teprve za tímto stromořadím se nalézá chodník. K otázce materiální stránky přestupku žalobce dále uvádí, že se jedná o místa, která vypadají jako ležící mimo obec a kde by každý rozumný účastník silničního provozu očekával povolenou rychlost 70 km/hod, a to mj. z důvodu, že na tomto místě se nemohou vyskytovat chodci, aniž by neporušili zákonnou povinnost používat blízký chodník. Žalobce namítá, že v uvedeném úseku se jednalo o obchvat města zcela za městskou zástavbou, který je využíván

výhradně tranzitujícími vozidly, čehož s oblibou využívají policisté ke splnění rozkazů svých nadřízených ohledně nasbírání potřebného počtu pokut za svou službu. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010, z něž vyplývá, že odměňování či penalizování policistů za (ne)vybrané pokuty je u policie reálnou praxí. Žalobce shrnuje, že ve spise absentují nezbytné důkazy k prokázání materiální stránky přestupku, mj. statistika dopravní nehodovosti či výslech policisty, který vydal rozkaz k měření v tomto místě.

Žalobce dále namítá, že v řízení došlo k porušení práva žalobce na předvolání svědka. Uvádí, že již v řízení před prvostupňovým orgánem navrhl provedení svědeckých výpovědí jak policistů, kteří u přestupku zasahovali, tak policisty, který nařídil měření rychlosti v měřeném úseku. Nevyhovění ohledně zasahujících policistů bylo žalobci dáno na vědomí až v rozhodnutí o přestupku, k návrhu na provedení výslechu policisty, který přikázal měření, se prvostupňový orgán, ani žalovaný nijak nevyjádřili, čímž došlo k opomenutí důkazu. Žalobce se ohrazuje proti výtce ohledně toho, že žalobce nekonkretizoval, co by chtěl výsledkem objasnit. Žalobce s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 38 Ca 288/99 uvádí, že v takových případech je povinností správního orgánu zjistit, co má svědek objasnit. Podle názoru žalobce mu nelze klást k tíži, že neuvedl podrobné důvody pro výslech svědka, žalobce má naopak za to, že lze hovořit o porušení mnoha základních zásad správního řádu, pakliže oba správní orgány odmítly s žalobcem komunikovat jinak než prostřednictvím svých konečných rozhodnutí. V opačném případě by se správní orgány dozvěděly o všech námitkách, které jsou obsahem této žaloby a které jsou důvodem pro navržení svědecké výpovědi, žalobce by rovněž sdělil, že ve spise zcela absentuje zjištění, zda policisté postupovali při měření v souladu s návodem k obsluze radarového zařízení. Dodržování návodu k obsluze je nezbytné pro zákonnost samotného měření, přičemž zákonnost jednotlivých důkazních prostředků je správní orgán povinen posuzovat ex officio.

Žalobce shrnuje, že postupem správních orgánů došlo k porušení mnoha základních zásad upravených v ust. § 2-4 správního řádu – postupovaly v rozporu se zásadou zákonnosti, nijak nešetřili práva žalobce, nesnažili se mu vyjít vstříc, neposkytli mu potřebná poučení, rezignovali na povinnost zjistit stav věci zákonným způsobem tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek, že rozhodnutí žalovaného se zrušuje z důvodu nezákonnosti a pro vady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že námitky žalobce jsou totožné s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný beze zbytku vypořádal. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že prokázání skutku není odvislé od množství důkazů, jak se snaží naznačit žalobce, ale jejich průkaznosti a nezpochybnitelnosti. Žalovaný uvádí, že argumentace žalobce, že jako důkaz byl vyhodnocen úřední záznam policie, je zavádějící, neboť tento záznam byl podkladem pro rozhodnutí, nikoli důkazem ve smyslu správního řádu. Taktéž argumentaci materiální stránkou přestupku považuje žalovaný za nesprávnou, která opomíjí skutečnost, že materiální stránka činu nebezpečného pro společnost již není znakem trestného činu, a proto lze z logiky věci dovodit, že tento znak již nemůže být v řízení aplikován, a to bez ohledu na některé rozsudky soudů, které na materiální stránce setrvávají. Žalovaný uvádí, že zákonodárce dospěl k závěru, že společenská škodlivost je vždy dána, pokud jsou splněny formální znaky zákona. K žalobcem namítanému neprovedení důkazů žalovaný uvádí, že podle zákona správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný uvádí, že podle ust. § 52 správního řádu není správní orgán vázán

návrhy důkazů, vázán je podmínkou, že provede důkazy, které jsou potřeba ke zjištění stavu věci. Tvrzené skutečnosti žalobce žalovaný považuje za natolik obecně, že znemožňují žalovanému se bránit konkrétním výtkám. Žalovaný je toho názoru, že spisový materiál správních orgánů dostatečně prokazuje, že řízení bylo vedeno v souladu se správním řádem a že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. V neposlední řadě žalovaný poukazuje na skutečnost, že řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně tvoří jedno řízení a je tedy dostačující, že se námitkou materiální stránky přestupku zabýval odvolací orgán.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobě. Žalobce opětovně namítá, že pokud úřední záznam nebyl důkazem, pak žalované rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jelikož není možné dovodit, o co opírá žalovaný svá zjištění ohledně totožnosti pachatele skutku.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR, dopravního inspektorátu Prostějov ze dne 28.10.2011, oznámení přestupku s vyjádřením řidiče z téhož dne, úřední záznam o kontrole řidiče ze dne 28.10.2011, záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení RAMER 7CCD č. ze dne 28.10.2011 08:02:41 hod. se snímkem vozidla a se záznamem rychlosti 64 km/hod, dále ověřovací list č. 253/10 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 dne 29.11. 2010, s platností do 28.11.2011, z něhož vyplývá, že Silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výrobní číslo byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti. Ve správním spisu se dále nachází oznámení přestupku Policie ČR, dopravního inspektorátu Prostějov ze dne 18.12.2011, oznámení přestupku s vyjádřením řidiče z téhož dne, úřední záznam o kontrole řidiče ze dne 18.12.2011, záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení RAMER 7CCD č. ze dne 18.12.2011 12:24:45 hod. se snímkem vozidla a se záznamem rychlosti 71 km/hod, dále ověřovací list č. 259/11 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 dne 28.11. 2011, s platností do 27.11.2012 z něhož vyplývá, že Silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výrobní číslo byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti. Součástí spisového materiálu je také výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 10.1.2012 byl správním orgánem prvního stupně vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu si žalobce podal včasný odpor. Dne 20.6.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 18.7.2012, ze kterého se žalobce omluvil z důvodu čerpání dovolené. Dne 20.7.2012 byl žalobce opětovně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 4.9.2012. Dne 4.9.2012 proběhlo ústní jednání za přítomnosti žalobce i jeho právního zástupce. Dne 4.9.2012 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí, přestupkového oddělení, č. j. sp. zn., proti němuž podal žalobce odvolání. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím 5.10.2012, č. j., sp. zn., které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence označení důkazů, jakož i hodnocení důkazů, soud nezpochybňuje, že rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V daném případě je však z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zřejmé, z jakých důkazů správní orgány v řízení vycházely, jakož i jak hodnotily důkazy ať už jednotlivě, či v jejich vzájemných souvislostech. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, správní orgány vzaly za primární důkaz o spáchání přestupku žalobcem především „Záznamy o přestupku“ obsahující snímky z radarového snímače s naměřenými hodnotami rychlosti jízdy předmětných vozidel, kdy se jedná o neodkladné a neopakovatelné důkazy, které stanovily rychlost jízdy vozidel v obci, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pořízenými Policií ČR, tj. s oznámeními přestupků, které byly sepsány na místě a úředními záznamy zasahujících policistů, dokumentujícími stav a okolnosti, za kterých byly přestupky spáchány. Jak konstatuje žalovaný, tyto podklady prokazují dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupky a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupků. Z rozhodnutí žalovaného je tedy dostatečně zřejmé, jaká skutková zjištěná byla vyvozována z jednotlivých důkazních prostředků, přičemž je nepochybné, že jako rozhodující a nezpochybnitelný důkaz o vině žalobce za přestupek byly považovány snímky z radarového snímače s naměřenými hodnotami rychlosti jízdy vozidla, ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady (oznámení přestupku sepsané na místě, úřední záznamy). Vzhledem k tomu, že sám žalobce v odvolání výslovně shrnuje, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel, na základě čehož následně navrhoval provedení výslechu zasahujících policistů, soudu není známo, v čem žalobce spatřuje zbavení svého práva na účinný opravný prostředek. Z uvedených důvodů tedy soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného neshledal.

K námitce, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou týkající se navrhovaného důkazu výslechem policisty, který vydal rozkaz ke konání měření, soud konstatuje, že návrh žalobce na výslech policisty, který vydal rozkaz ke konání měření v den spáchání přestupku na určeném místě, byl žalobcem uplatněn v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, přičemž správní orgán prvního stupně se s tímto návrhem vypořádal ve svém rozhodnutí, když uvedl, že provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je zcela v kompetenci policie a statistika nehodovosti z daného úseku není pro posouzení přestupku relevantní. V průběhu odvolacího řízení tento důkaz žalobcem opakovaně navržen nebyl, nelze tedy žalovanému přičítat k tíži, pokud se předmětnou námitkou v odvolacím řízení již nezabýval.

Pokud se jedná o námitku, že ve spise není žádný zákonný důkaz o tom, že v době měření řídil vozidlo žalobce, soud konstatuje, že tato skutečnost prokazatelně vyplývá

z oznámení přestupků sepsaných na místě. Třebaže ani v jednom oznámení přestupku není výslovně uvedeno, že by se žalobce přiznal k tomu, že vozidlo v inkriminované době řídil, z obou oznámení přestupku vyplývá, že řidič vozidla byl ztotožněn pomocí řidičského průkazu a občanského průkazu žalobce, oznámení obsahují rovněž vyjádření žalobce jako řidiče a jeho podpis pod kolonkou podpis řidiče. Je třeba rovněž zohlednit, že žalobce v celém průběhu řízení netvrdil, že by vozidlo řídila jiná osoba než on sám, správní orgány tedy zcela logicky považovaly tuto otázku za nespornou. Fakt, že vozidlo řídil žalobce ostatně žalobce nezpochybňuje ani v podané žalobě. Z těchto důvodů má tedy soud za to, že o tom, že osobou, která řídila předmětné vozidlo, a to jak dne 28.10.2011, tak dne 18.12.2011, je právě žalobce, nemohou být žádné pochybnosti. Na tento závěr by podle názoru soudu nemohla mít vliv ani skutečnost, že vozidlo v jednom z případů před zastavením vozidla hlídkou Policie opustila další osoba, jak tvrdí v žalobě žalobce.

K otázce materiální stránky spáchaného přestupku soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Soud se tedy ztotožňuje se žalobcem v tom, že pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Tento závěr vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *„jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupný na www.nssoud.cz *„lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* V rozsudku ze dne 27.9.2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, dostupný na www.nssoud.cz k tomuto závěru Nejvyšší správní soud dodává, že *„je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.“*

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabýval žalovaný, který ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce svým jednáním překročil rychlost v obci v jednom případě o 11 km/hod, ve druhém případě o 18 km/hod po odečtení záporné tolerance. Žalovaný dále mimo jiné uvádí, že ke spáchání přestupku došlo uvnitř obce s obytnými domy, chodníky, přičemž není nutné předkládat nehodovost v daném místě, a že obviněný svým jednáním jednak nečtil zákon a jednak ohrožoval účastníky silničního provozu. S těmito závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje. Pokud žalobce namítá, že v případě místa měření rychlosti se jedná o obchvat města zcela za městskou zástavbou, kde se nemohou vyskytovat chodci, a že komunikace je z jedné strany lemována polem a z druhé strany neprostupným stromořadím, soud s ohledem na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatuje, že tyto žalobcem tvrzené okolnosti případu nejsou natolik

výjimečné, aby byly způsobilé snížit stupeň společenské nebezpečnosti činu pod míru naplnění materiálního znaku přestupku.

Soud uvádí, že žalobce v projednávaném případě způsobem své jízdy překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci v jednom případě nejméně o 11 km/hod, ve druhém nejméně o 18 km/hod, tedy v obou případech ve výši blížící se horní hranici rychlosti, která je zákonem vymezena pro skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, což mělo za následek porušení veřejného zájmu, tedy zájmu všech, kteří pro jízdu v obci respektovali ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ale i ostatních (byť potenciálních) účastníků provozu na pozemních komunikacích, kteří oprávněně předpokládali, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Pokud se jedná o místo měření rychlosti, soud konstatuje, že není sporu o tom, že rychlost vozidla žalobce byla měřena na území obce, tedy na území vymezeném cedulemi označujícími její začátek a konec. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že byť z jedné strany vozovky se nachází pole, z druhé strany vozovka bezprostředně sousedí s obytnou zástavbou (obytné budovy, chodníky), nelze tak souhlasit se žalobcem, že úsek je využíván výhradně tranzitujícími vozidly a že se v tomto místě nemohou nacházet chodci. Pokud žalobce namítá, že ve správním spisu se nenachází statistika dopravní nehodovosti či výsledky policisty, který vydal rozkaz k měření rychlosti na předmětném místě, s touto otázkou se dostatečným způsobem vypořádal ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Soud v této souvislosti doplňuje, že zákon o silničním provozu, který Policii ČR svěřuje výkon dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, volbu místa, kde je Policie ČR oprávněna tento dohled vykonávat, nijak neomezuje, tato pravomoc je daná ze zákona. Výslech svědka – policisty, který nařídil měření rychlosti, je tak pro předmětné správní řízení zcela irelevantní. Jak vyplývá ze spisového materiálu, v projednávané věci došlo k měření rychlosti jízdy v obci, a to v místě, v jehož okolí se nacházejí budovy. V daném případě tedy nelze výkon pravomoci Policie ČR hodnotit jako nepřiměřený či svěřenou pravomoc překračující, nelze jej tedy hodnotit jako projev svévole či excesivní vybočení z mezí daných ústavním pořádkem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010, bod 23., dostupný na nalus.usoud.cz). Nadto soud uvádí, že předchozí nehodovost není podmínkou naplnění materiální stránky přestupku, protože účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn. aby se vzniku nebezpečných situací předem zabránilo. Na základě shora uvedeného tedy soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že o naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného žalobcem nemůže být pochyb, přičemž správní spis obsahuje o této skutečnosti dostatečné množství důkazů.

K námitce žalobce, že v řízení došlo k porušení jeho práva na výslech svědků, soud konstatuje, že k návrhu důkazu výsledkem svědka – policisty, který nařídil měření rychlosti v uvedeném úseku včetně jeho irelevance pro dané řízení, se již soud vyjádřil. Pokud se jedná o navrhovaný výslech zasahujících policistů, soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č. j. 1 As 16/2007-106, dostupný na www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud akcentoval důležitost svědecké výpovědi jakožto důkazního prostředku v rámci správního řízení: je-li totiž možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech. Od těchto závěrů, stejně tak jako obdobných závěrů obsažených kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70, dostupný na www.nssoud.cz, není důvod se jakkoli odchýlovat. Jak však již bylo naznačeno, v nynějším případě se dokazování neopíralo pouze o úřední záznamy, což představuje oproti této judikatuře důležitý rozdíl. Jak již soud uvedl výše, stěžejním podkladem pro kvalifikaci jednání žalobce jako přestupku byly snímky z radarového snímače; skutečnost, že osobou, která přestupek spáchala, byl právě žalobce,

potom vyplývá především z oznámení přestupků sepsaných na místě. Úřední záznamy vypracované policisty sloužily správním orgánům pouze jako předběžné informace. Soud je tedy stejně jako správní orgány toho názoru, že na základě provedených důkazů byl v řízení zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), správní orgán tedy nebyl povinen doplňovat dokazování o žalobcem navrhovaný výslech svědků.

Pokud žalobce namítá, že bylo povinností správního orgánu zjistit, co má v řízení navrhovaný svědek objasnit, soud uvádí, že žalobce byl v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně poučen, že podle ust. § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z tohoto ustanovení správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností, pokud však žalobce navrhuje správnímu orgánu provedení důkazu (výslech zasahujících policistů), musí být z tohoto návrhu na dokazování v první řadě zřejmé, k prokázání jakých skutečností je důkaz navrhován. Tato podmínka nebyla ze strany žalobce v daném případě naplněna, proto nelze správním orgánům přičítat k tíži, že výslech zasahujících policistů nebyl proveden. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že důvodem pro navržení svědecké výpovědi byly pochybnosti o spáchání skutku žalobcem a o naplnění materiální stránky přestupku, soud má za to, že mu nic nebránilo tuto argumentaci uplatnit již v průběhu správního řízení.

K námitce žalobce, že správní orgány komunikovaly se žalobcem výhradně prostřednictvím konečných rozhodnutí, soud konstatuje, že žalobce neuvádí, jak konkrétně se tento postup správních orgánů projevil v jeho právní sféře, tzn. k porušení jakých jeho veřejných subjektivních práv mělo daným postupem dojít.

Pokud se jedná o námitku, že ve spise absentuje zjištění, zda policisté postupovali při měření s souladu s návodem k obsluze radarového zařízení, soud nepochybně, že dodržování návodu k obsluze přístroje může mít vliv na přesnost měření rychlosti, žalobce však ani v průběhu správního řízení ani v nyní podané žalobě neuvedl žádné konkrétní nedostatky, kterých se měli policisté při měření dopustit, přičemž ostatně ani nepochybně radarovým rychloměrem naměřené hodnoty rychlosti vozidla žalobce.

K žalobní námitce, že postupem správních orgánů došlo k porušení několika základních zásad upravených v ust. § 2 – 4 správního řádu, soud uvádí, že podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními*

body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Pokud žalobce v žalobě, resp. v replice namítá, že postupem správních orgánů došlo k porušení mnoha zásad správního řádu, činí tak pouze odkazem na ustanovení zákona s velmi obecným popisem jednotlivých nezákonností, k nimž mělo v průběhu správního řízení dojít, přičemž v žalobě absentuje popis konkrétních skutkových dějů daného případu. S takto obecně vymezeným žalobním bodem se tedy nelze vypořádat, jelikož žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat. Na namítaná procesní pochybení správních orgánů, která byla podrobněji konkretizována na jiných místech žaloby, již bylo soudem reagováno.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně